

opusdei.org

El "negoci" més important són els fills

Article de Mons. Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, publicat a diversos mitjans, amb motiu del 30è aniversari del traspàs de sant Josepmaria.

01/07/2005

Des de l'antiguitat clàssica, s'ha donat sempre una mena de dicotomia entre la gran història i la petita història, entre l'extraordinari i el quotidià. D'una banda estaven les grans gestes

—reals o imaginàries— dels reis i dels herois; per una altra, la tasca habitual, sovint fatigosa, que omplia la major part de les hores de la gent normal, amb la qual havia de sustentar la seva família.

També en països cristians, era habitual pensar en el treball com un càstig de Déu. Es recordava fàcilment que, en expulsar del jardí de l'Edèn els nostres primers pares, després del pecat original, Yahveh els havia dit: "Menjaràs el pa amb la suor del teu front"; i s'oblidava, en canvi, el mandat diví, quan el Senyor va indicar a l'home i a la dona, fets a imatge i semblança seva: "Creixeu, multipliqueu-vos, ompliu la terra i sotmeteu-la...".

Durant segles, el treball —sobretot el manual, però no només aquest— va ser considerat com una realitat mancada de dignitat, de la qual es deslliurava qui podia, per la seva

fortuna, pel seu naixement, per la seva posició social. Avui, allò que lesiona la dignitat humana no és el treball, sinó el seu contrari, l'atur. En aquest sentit, el canvi de perspectiva ha tingut un costat positiu. La doctrina social de l'Església, començant pels ensenyaments dels Pontífexs del segle XIX, no ha estat aliena a aquesta transformació.

També han influït la vida i els escrits d'autors espirituals, que troben un interessant punt d'intersecció amb la doctrina social de l'Església. Sobre aquest tema han tractat diversos autors del segle XX, i de manera especialment significativa sant Josepmaria Escrivà, fundador de l'Opus Dei. Comentant el mandat diví a Adam de treballar la terra, afirmava que el treball és quelcom digne i sant, «un mitjà necessari que Déu ens confia aquí a la terra, dilatant-nos els dies i fent-nos partícips del seu poder creador,

perquè ens guanyem el pa i collim
ahora "fruits per a la vida eterna" (Jn
4, 36)» (Amics de Déu, 57).

Gràcies al canvi de valoració
madurat en el darrer segle, les
tasques professionals s'han
reconegut com una activitat
ordinària que no rebaixa la dignitat
humana. Però, per desgràcia, la
dedicació a aquestes ocupacions
suposa per a molts la nova dimensió
de l'extraordinari, el que permet
evadir-se de la vida corrent. L'èxit
professional costi el que costi ocupa
el centre del nou escenari, on l'èpica
—els somnis de grans assoliments—,
és el que importa; i l'ètica —la
valoració humana i sobrenatural de
les circumstàncies comunes— passa
freqüentment a un segon pla.

La vida ordinària ha quedat reduïda
avui, en la pràctica, a la vida
domèstica: la família se'ns presenta,
per tant, com la moderna ventafocs,

la gran perdedora d'aquesta febre laboral. Resulta evident, en efecte, que una cultura caracteritzada per treballadors "stajanovistas", per pares i mares absents de la llar, repercuteix de manera molt negativa sobre la família.

Per desgràcia, de vegades, avui resulta més fàcil trencar un matrimoni que trencar un contracte professional. Però no és aquest l'únic bé que la desmesura laboral posa en perill. Davant el desbordant increment de la violència juvenil, per exemple, creix el nombre dels qui sospiten que les causes del fenomen tenen a veure amb aquesta inversió de valors, amb el predomini del frenesí productiu, que duu a l'abandó de la força agregativa de la família.

Un pare absent, més interessat en la pròpia carrera que en els fills, deixa de constituir un punt ferm de

referència. Igualment, la relació amb una mare absent acaba sent, de fet, una relació prescindible, per més que en el fons del cor es consideri sempre necessària. Una escola, finalment, que sacrifica l'autèntica formació humana dels alumnes a criteris d'eficiència, no ajuda els joves a donar una llera serena, una forma elaborada, als impulsos de la seva sensibilitat.

Quan Joan Pau II parlava de "l'evangeli del treball", ens descobria que les activitats laborals contenen un horitzó sobrenatural esperançador. Realitzada amb sentit cristià, aquesta tasca es converteix en una font d'humanització per a les famílies, per a les empreses, per a la societat sencera.

«El "negoci" més important són els fills», va dir en una ocasió sant Josepmaria Escrivà a un empresari, per a dissuadir-lo d'una excessiva

dedicació al treball a costa de la família.

Sant Josepmaria Escrivà va morir fa trenta anys, el 26 de juny de 1975. Avui el seu missatge ens omple novament d'esperança. En el món actual, que planteja a l'home una contínua bateria de preguntes, en permanent recerca de sentit, el missatge de sant Josepmaria ens recorda aquesta gran veritat que Benet XVI ha volgut tornar a posar en relleu, al proclamar que l'Església està viva. L'Església ofereix un tresor de respostes amagades, que poden convertir-se en llums que guiïn la nostra existència.

+ Xavier Echevarría

Prelat de l'Opus Dei

26 de juny de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/el-negoci-mes-
important-son-els-fills/](https://opusdei.org/ca/article/el-negoci-mes-
important-son-els-fills/) (24/03/2026)